

กรอบธรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๓

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

สำเร็จรูป ธรรมะก็เหมือนกัน ถ้าธรรมะเราสำเร็จรูป สำเร็จรูปหมายถึงว่าเราศึกษามาเป็น ธรรม มันสำเร็จรูปแล้วก็ต้องทำอย่างนั้น ต้องทำอย่างนั้น นี่ก็เหมือนกัน เรื่องปิดไว้ข้างบน เรื่องเศรษฐกิจ ว่าถ้าทำอย่างนี้แล้ว แปรรูปวิสาหกิจมันเพียงแต่ข้างนอกใจ แปรรูปวิสาหกิจมันก็ เพื่อให้มันดีขึ้น ทางรัฐบาลเขาว่าอย่างนั้น แต่ข้อเท็จจริงมันไม่เป็นอย่างนั้น

ข้อเท็จจริงของเรา เราเลยว่าเวลามันซื่อมันบังกันได้ มันมีได้โต๊ะบนโต๊ะเง มันมีได้โต๊ะ มีบนโต๊ะ มีตั้งบริษัทบังหน้า มันสามารถเข้ามาซื้อของ เก็บของดีๆ ไปได้ ตรงนี้พูดไม่มีใคร ชี้ให้เห็นได้ เห็นไหม แต่ถ้าเป็นสำเร็จรูปมานี้บังหน้าข้างบนโต๊ะ เล่นกันบนโต๊ะมันก็ว่าสวยงาม ทั้งนั้นแหละ แต่ได้โต๊ะละ

ทีนี้พอเขาพูด เขาพูดแค่กรอบของกฎหมาย แค่กรอบของการกระทำ แต่เนื้อแท้มันไม่ใช่ อย่างนั้น นี่ย้อนกลับมาพวกเรา ธรรมะ เห็นไหม ธรรมะที่ศึกษากันมานี้ธรรมะ ธรรมเวลา ออกมา คีล ๕ อะไรนี่ว่ากันไป แล้วเราเองผู้ปฏิบัติก็เป็นรูปแบบ ว่าถือศีลถืออะไร มันไม่ได้ถือที่ใจ มันไม่ออกมาจากใจ มันก็อย่างนี้เวลาปฏิบัติไปมันจะมีเล่ห์เหลี่ยมของกิเลสที่มันจะพลิก แพลงอยู่ในหัวใจ เล่ห์เหลี่ยมของมัน มันพลิกแพลงอยู่ของมันนะ ไอ้ตรงนี้มันไม่มีในตำราหรอก

ทีนี้เวลาอ้างอิง อ้าง นี้เราถึงสะท้อนใจ สะท้อนใจว่า พอมองไปโลกเป็นโลกไป แล้วพระ เราทำอย่างนั้นไม่ได้ พระเราถ้าออกไปมันก็เป็นโลก เห็นไหม มันถึงมี ๒ สถานะ สถานะหนึ่งก็ เพื่อจะคุ้มข้อมูลขึ้นมา สถานะหนึ่งศีลธรรมมันก็มีกรอบอยู่ใช่ไหม พระต้องไม่ใช่โลก เรื่องของ ธรรมต้องเป็นธรรม อย่าให้ออกมายุ่งเรื่องโลก แล้วจะมาคุ้มขึ้นมามันก็ไม่ทันกัน ความไม่ทันกัน มันก็เป็นไปอย่างนั้น เราก็ดลตามกันไป หลงตามกันไป

นี่ถึงว่ากรอบ ของสำเร็จรูปมา ของสำเร็จรูปมาก็เหมือนพวกเรา เหมือนโลก เวลาซื้อรถยนต์มา ซื้อมา ซื้อเทคโนโลยีเข้ามา ใช้หมดแล้วก็ต้องซื้อเข้ามาตลอด ซื้อเข้ามาตลอด มันก็ขเงินออกไป เราไม่สามารถสร้างขึ้นมาได้เอง ถ้าเราสร้างขึ้นมาได้เองมันก็รู้ทันเขาไง สร้างขึ้นมาได้เอง เราหาเองไง มันไม่ใช่สำเร็จรูปขึ้นมา เรารู้ทันเขา เราทำได้ เราอะไรได้ นี่เราทำไม่ได้ พอทำไม่ได้ก็ต้องคิดขัดไป คิดขัดไป เพราะอันนี้มันเข้ามาทำให้เราเดินไม่ได้ ถึงว่าธรรมกับโลกไม่เหมือนกัน

แต่ถ้าธรรมกับโลกนี่นะ ธรรมกับโลก เรื่องของโลกเป็นเรื่องของโลก เรื่องของธรรมเป็นเรื่องของธรรม ถ้าย้อนกลับมาในหัวใจของเรา เราจะรู้โดย สมมุติเป็นสมมุติอันหนึ่ง ความจริงมันเป็นอีกอันหนึ่ง นี่เวลาความสุขใจ ความทุกข์ใจมันเป็นอยู่ข้างใน แล้วความสุขความทุกข์ข้างในมันจะรู้เองว่าอันนี้เป็นโลก อันนี้เป็นธรรม พอเป็นโลกเป็นธรรมมันก็แก้ไขเข้ามา เออ! พุดอย่างนี้ได้ พุดเรื่องภายในเฉพาะบุคคลว่าแยกโลกแยกธรรมจะให้เห็นชัด แต่ถ้าพุดเรื่องภายนอกมันก็กระแสรวม ครูบาอาจารย์จะช่วย พยายามจะฝืนกระแสของโลกเขา เป็นกระแส เห็นไหมโลกาภิวัตน์ฯ ดึงกันไปหมดเลย ดึงไปหมดก็ทุกข์กันไปหมด พอทุกข์ไปหมดมันก็ไม่เข้าใจด้วยแล้วจะไปให้เด็กๆ มันรู้ทัน เด็กมันก็ไม่รู้ทัน เด็กมันไม่เข้าใจ ผู้ใหญ่ยังไม่รู้เลย ผู้ใหญ่ยังไม่รู้แล้วเด็กมันจะรู้ได้อย่างไร แต่ก็ต้องอาศัยกันๆ

มันลึกลับไง เห็นไหม เวลาธรรมะที่ว่านี่ของมันลึกมาก กว้างขวางมากที่เราไม่สามารถจะรู้ได้ กว้างขวางมาก ลึกมาก แต่จริงๆ แล้วมันบังไว้ด้วยความเห็นผิดของเรา อันนี้ก็บังไว้ด้วยกาลเวลา บังเอาไว้ เพราะเขายังไม่ซื้อไป เขายังไม่ขึ้น เขายังไม่ถึงเวลาเราจะเจ็บปวดนี้ ถ้าถึงเวลาเราเจ็บปวด “แหม! เมื่อนั้นเรารู้เราคัดค้านก็ดี เมื่อนั้นเราคัดค้านก็ดี” มันรู้มันก็หายไปแล้วเหมือนคนจะตาย พอจะตายแล้วอยากทำคุณงามความดี ก็มันใกล้เวลาตายแล้ว เวลาตายแล้วมันต้องเอาเสบียงไป แต่เวลาสดชื่นอย่างนี้ ไม่คิดถึงเลย เวลาสดชื่น เพราะมันคิดว่ายังไม่ถึงเวลา ยังไม่ถึงเวลา นี่ก็ว่าเขายังไม่ทำ เขายังไม่ทำ

มันมองไม่เห็น มันบังเอาไว้ สิ่งที่ยังบังเอาไว้ เวลามันบังไว้โลกเป็นอย่างนี้ไง คนโง่ถึงเป็นเหยื่อของคนฉลาด แล้วคนฉลาดมีส่วนหนึ่งในส่วนน้อย แล้วคนฉลาดจะมาเป็นคนนำมันก็ว่าต่างด้วยวุฒิภาวะของใจ จะชี้ให้เห็น ทำให้เห็นมันก็เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ ก็ขอให้เขินขอให้เขินไปก่อน มันไม่มีใครเขิน เขินไม่ได้ ทำไม่ได้ แล้วตอนนี้มันเกี่ยวกับการเลือกตั้งด้วย

เกี่ยวกับการเลือกตั้งมันเหมือนกับเป็นการโหมตีกัน ทุกคนไม่กล้าเลย แล้วเขาจะพยายามจะกดตรงนี้ลงไป

โลกเป็นโลก ธรรมเป็นธรรม แต่ในเมื่อโลกเขาไม่สนใจ หัวใจคนที่ป็นธรรมเขาเป็นธรรมอยู่ เขาอยากจะช่วยเหลือ ตัวอย่างโลกเขาทำกัน ถ้าคนที่มั่งมีเขาต้องสร้างโรงงาน การให้โรงงาน ผู้ที่เขาจะช่วยเหลือโลกเขาตั้งโรงงานแล้วให้ แสดงออกเรื่องอย่างนั้น มีการสละออก มีการสละออก แต่ที่มันเป็นการสละออกเรื่องนามธรรม สละออกเรื่องโอกาสแล้ว มันไม่ใช่ว่าเรื่องของวัตถุที่เราสละได้ เราจะไม่คัดค้านเขาได้ แต่ที่มันเป็นเรื่องโอกาส โอกาสที่เขาจะมาถกถวย มันก็ได้ตอนนี้ เขาจะมาถกถวยได้ขนาดไหน เขาก็จะมาถกถวย เขาบังไว้

มันว่าเป็นกรรม เป็นกรรมจริงๆ เนาะ ลองไม่มีพวกเราทำ ครูบาอาจารย์ไม่ออกมาทำ ป่านนี้มันเห็นผลไปแล้วนะ ป่านนี้จบรัฐบาลนี้มันคงจะเห็นผลไปแล้ว คงจะขายเรียบร้อยไปหมดแล้ว แต่เพราะมาค้านไว้ เพราะมาค้านไว้มันทำอะไร ไม่ได้ มันก็มีการต่อต้านกัน มันมองไม่เห็นนี่ กิเลสมันบังไว้ กาลเวลาบังไว้ กาลเวลา วันนี้พรุ่งนี้เป็นเดือนเป็นปีบังไว้ เวลาบังไว้เฉยๆ แต่ถึงเวลาที่สุด แล้วถ้าแก้แบบนี้ได้ นี่แก้ได้ เห็นไหม เวลาเรื่องของกรรม เวลาเรื่องของกุศล ออกุศลมันเกิดขึ้น เวลากรรมมันให้ผลอย่างไร ถ้ากุศลมันทำไว้ อย่างเช่นอุบัติเหตุทำไมมันหลุดพ้นไปได้ เพราะบุญกุศลมันสร้างสมไว้มันก็หลุดพ้นไปได้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์มาชี้ไว้ ป่านนี้มันก็เห็นผลไปแล้ว นี่ก็เลื่อนไปพักหนึ่งๆ แต่จะแก้ไขได้หรือไม่ได้ เหมือนพระพุทธเจ้าเนาะ พระพุทธเจ้าไปห้ามญาติไม่ให้รบกัน เวลาเรื่องน้ำจะห้ามญาติไม่ให้รบกัน ๒ หน ๓ หน สุดท้ายแล้วก็ต้องรบกัน หมดกันจนหมดเลย ทีแรกก็ห้ามไว้ไง ห้ามไว้ มันถึงเวลากรรมมันเป็นไป อันนี้จะเป็นอย่างนั้นหรือ แต่ก่อนมันเป็นมันได้มากนะ พื้บพื้บเสร็จ พื้บพื้บเสร็จ คราวนี้มันไม่เห็นดินอะไรไปเลย มันไม่เดิน มันไม่ก้าวหน้า มันถึงเวลาหรือ แล้วครูบาอาจารย์ก็พยายามชี้ พยายามออกมาช่วยเหลือๆ นี่เรื่องของกรรม มันไม่เหมือนเก่า มันถูกมันด้วนไป อย่างที่ว่านี่ มันสั้นไป มันเป็นไป มันลงไป ถ้ามันเป็นไปมันก็ต้องเป็นไปสิ มันไม่เป็นไป

ถ้ามันเป็นไปมันต้องเป็นทางอิสาน ถ้าทางอิสานนั่นเชื่อครูบาอาจารย์เนาะ เชื่อครูบาอาจารย์มันทำง่าย เมื่อวานเขามาที่พูดอย่างนี้เหมือนกัน บอกว่าถ้าอย่างภาคกลางนี้แสนยากเลย

ปริมณฑลยิ่งยากใหญ่ มันทำได้ยาก ถ้าทำได้ แต่ทางโน้นกลับไม่มี ตอนนี่ก็ไม่มี เป็นไป
ไม่ได้ จบ เอวัง